

2017-

500 Let po Lutherovi

...co se nepodařilo od dob Martina Luthera?

2017 - 500 let po Lutherovi

...co se nepodařilo od dob Martina Luthera?

31. října 2017 to bude 500 let ode dne, kdy Martin Luther přibil na dveře kostela ve Wittenbergu svých 95 tezí. Tyto teze odhalily některé z nebiblických tradic a učení katolické církve. Je ohromující, že se jeden člověk odhodlal k něčemu takovému. Představte si vystoupit proti Římu – jako jedinec proti celému systému.

Těchto 95 tezí se během velmi krátké doby rozšířilo jak v Německu, tak po celém světě. Lidé rychle pochopili, že katolická církev stála za mnoha nebib-

lickými učenými a tradicemi, a přidali se k Lutherovi. Teze způsobily mnoho živých diskuzí, a díky nim lidé sami začali smýšlet odlišně.

Tehdy mělo přístup k Bibli pouze kněžství; lidé k nim vzhlíželi. Věřili, že knězové vyloží Slovo Boží správně. Martin Luther svými 95 tezemi odhalil, že tradice a učení kněží nebyly v souladu s učením Bible. Povstaly tak dva odlišné tábory – katolická církev versus kázání Luthera. Luther se svých učením pevně držel, nebylo tak překvapením,

když byl předvolán před římský sněm ve Wormsu. Sněm od Luthera chtěl, aby se přizpůsobil jejich normám, a odvolal vše, co udělal a hlásal. Luther nicméně odpověděl: „*Dokažte ze spisů proroků a apoštolů, že jsem se mýlil. Jakmile o tom budu přesvědčen, odvolám každý blud a budu prvním, kdo vezme knihy, které jsem napsal, a hodí je do ohně.*“ Pokračoval: „*Nemohu podřídit svou víru ani papeži ani sněmům, protože je nad slunce jasné, že se často mýlí a navzájem si protířejí. Proto tedy dokud nebudu přesvědčen důkazy z Písma svatého nebo zdravým rozumem, dokud nebudu přesvědčen těmi statěmi, jež jsem uváděl, a dokud se tím neuvolní mé svědomí vázané Božím slovem, nemohu odvolat a neodvolám, neboť se nesluší křesťanu, aby mluvil proti svému svědomí. Zde stojím a nemohu jinak. Bůh mi pomáhej. Amen.*“ (D'Aubigné sv. 7, kap.8)

Protest křesťanských knížat

Císař Karel V chtěl Luthera i reformaci zastavit. Roku 1529 k potěšení všech příznivců papeže svolal špýrský sněm, kde bylo rozhodnuto o nutnosti zastavit reformátory v rozšiřování svých učení. Bylo také rozhodnuto, že by reformátoři neměli být v konfliktu s většinou, a že žádnému z katolíků nebude dovoleno přijmout Lutherovo učení.

Ta křesťanská knížata, která se k reformaci stavěla pozitivně, chtěla svůj nesouhlas vyjádřit ještě před říšským sněmem. Mimo jiné napsali: „*Z navr-*

hovaného dekretu nesouhlasíme ani nedodržujeme nic, co by bylo v rozporu s Bohem, Jeho svatým písmem, naším svědomím, s vykoupením našich duší... Jsme odhodláni s boží milostí

dodržovat pouze Jeho přikázání, tak, jako je uvedeno ve Starém a v Novém zákoně, a nepřidávat nic, co by mohlo být s tímto v rozporu.“ (D'Aubigne, sv. 13, kap. 6)

Jejich protest dal reformované církvi název – protestanti, jejichž principy jsou základním kamenem protestantismu.

Na čí straně?

Martin Luther a reformátoři byli toho názoru, že by křesťané, diskutující o víře a učení, měli následovat pouze Bibli. Katolická církev na druhou stranu tvrdila, že kromě Bible to má být také tradice, která by se měla dodržovat. V tomto bodě je patrný rozkol. Podle katolíků měl Luther s reformátory

přijmout rozhodnutí církve a říšského sněmu. Reformátoři odpovídali, že tak udělají pouze v případě, kdy jejich závěry nebudou v konfliktu se slovy Boha. Reformátoři věřili, že pokud jde o otázku víry a učení, mají právo následovat své vlastní svědomí. Řím na druhou stranu tvrdil, že když církevní většina rozhodla o tom, co je správné, všichni by toto rozhodnutí měli uposlechnout. Každý tak stál před rozhodnutím: přijmout buď samotné Boží slovo, nebo učení církve (tradice) vedle Bible.

Perzekuce

Jelikož se reformátoři k Římu nepřiklonili, katolická církev začala s perzekucí. Reformátoři se vzpřichili autoritě a proto se jich teď Řím potřeboval zbavit. O strašlivých praktikách této perzekuce mluví staré historické knihy, které jsou už dnes velmi vzácné. Mnoho z reformátorů bylo uvězněno v nelidských podmínkách, jiní byli vyhoštěni na osamocená místa v Alpách, hozeni divě zvířeti, některé umučila inkvizice, a někteří skonali mečem. Pověsti o této perzekuci otřásly světem za časů Luthera i po něm. Reformátorům bylo vyhrožováno a byla na ně papežem uvalena klatba. To znamenalo, že je kdokoli mohl zavraždit. Mnoho reformátorů bylo upáleno na hranici – Jeroným Pražský, Jan Hus, Louis de Berquin, William Tyndale a další. Tělo Jana Viklefa bylo exhumováno, jeho kosti spáleny a popel byl vhozen do blízké řeky. V letech 1555 až 1558, za vlády katolické panovnice Marie I., bylo pouze v Anglii upále-

no 289 protestantů. V souvislosti s tím stojí za zmínku slova Ježíše: „*Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.*“ (Matouš 25:40). Katolická církev a její vůdci mají za co nést zodpovědnost! Naštěstí sám Bůh se o to postará. On vidí vše a soudit bude spravedlivě: „*Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buď to dobrou, buď to zlou.*“ (Kazatel 12:14).

Bůh má pro všechny odpuštění, pokud o něj prosíme a činíme pokání. Ale ještě jsme se nedočkali toho, aby se katolická církev přišla před kříž vyzpovídat z té strašné perzekuce, z mučení a zabíjení lidí jiného vyznání. Přemýšlejte o tom. Katolíci nařídili upalování lidí jen pro to, že jejich víra byla jiná. **Nezapomeňte**, co tito lidé pod inkvizicí museli snést – jen proto, že měli jiné vyznání? **Nezapomeňte na ty**, kteří zhylni mečem – jen proto, že měli jiné vyznání? **Nezapomeňte na všechny**, kteří byli vyhoštěni a zatraceni – proto, že měli jinou víru.

A tento výčet by mohl pokračovat. Zároveň je ale tato instituce považována za křesťanskou. Má takové chování ale cokoli společného s Kristem? Ne, a estojí za tím nikdo jiný, než sám Ďábel a Satan. Tyto události se neodehrály během jednoho dne, jednoho měsíce nebo roku. Trvaly několik stovek let. Stojí za zmínku, že bývalý papež Benedikt XVI byl vůdcem Inkvizice až do roku 2005. Dnes je už má Inkvizice nové jméno – Kongregace pro nauku víry, a je vede-

na arcibiskupem Gerhardem Ludwigem Mullerem.

Reformátoři obětovali pro Boha vše. I na hranici věrně svědčili pro Ježíše. A co my? Uvědomujeme si, co pro nás Ježíš udělal? Uvědomujeme si tu obrovskou lásku a milost, kterou k nám choval? Obětujeme pro Boha vše?

Milujte své nepřátele

Porovnejme Ježíše a papežství, které pronásledovalo lidi jiné víry. On pravil: *„Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují.“* (Matouš 5:44)

Tento verš je v úplně jiném duchu, než papežství. Bůh nás stvořil se svobodnou vůlí tak, aby se každý sám podle svého svědomí mohl rozhodnout v otázce náboženství. Neměli bychom nikoho nutit věřit v to, v co věříme my sami. Všichni by měli mít právo uctívat Boha svým vlastním způsobem. Není správné vynucovat si poslušnost vězněním, týráním a ostřím meče. Mezi láskou ke svým nepřítelům a jejich zabíjením je veliký rozdíl! Děti Boží budou milovat své nepřátele. Ježíš, náš Stvořitel a Spasitel, miluje všechny (Jan 1:3, Koloským 1:17). Řekl: *„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“* (Matouš 11:28). *Pravil také: „Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“* (Jan 6:37). Ježíš chce, abychom všichni

pochopili pravdu, a budeme spaseni.

Reprezentuje papež Ježíše?

Papež sám sebe vidí jako zástupce Krista na zemi, ale všichni by měli

vědět, že tomu tak není. Papežové se obklopují pompézní okázalostí, a Ježíš přitom pravil: „*Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.*“ (Matouš 8:20).

Ježíš oblékal prostý oděv, zatímco papežové vlastní ohromný a drahý šatník. Žijí v extravagantních domech, na svých cestách utrácí miliony, a na každém kroku je hlídá jejich osobní strážce. Jasně vidíme, že papež vynává úplně jiné hodnoty, než Ježíš. Název „reprezentant Krista na zemi“, který dala katolická církev papeži, je tedy velmi nevhodný! Je to výsměch Jemu a čestnému, skromnému životu, který žil.

Katolická církev je mimořádně bohatá. Ježíš bohatému pravil: „*Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!*“ (Marek 10:21).

Vzhledem k tomu, že má Vatikán tak enormní bohatství, měl by sám papež také následovat Ježíšovu výzvu, když tvrdí, že je pokorným zástupcem Spasitele.

Martin Luther poznal katolickou církev zevnitř a řekl: „*Je strašné uzřít člověka, který se sice vydává za Kristova zástupce, přitom si ale klidně žije v přepychu, v jakém se mu nemůže rovnat žádný císař. Podobá se chudému Ježíši nebo skromnému Petrovi? Tvrdí se o něm, že je pánem světa! Kristus, za jehož náměstka se vydává, ovšem prohlásil: 'Mé království není z tohoto světa.' Může panství náměstka převyšovat panství jeho pána?*“ (D'Aubigné, sv. 6, kap. 3)

Světová velmoc

Mnozí věří, že se katolická církev od dob páchání strašných činů během reformace změnila, pravdou ale zůstává, že se nezměnila. Pořád vyznává stejná dogmata a učení jako dříve. Oblékla se pouze do roucha křesťanství, aby byla lidmi uznávána. Teď, kdy se dostala k moci nejen v rámci EU, ale také globálně, znovu brzy poznáme, co znamená papežství. Tak jako katolická církev využívala síly říše během reformace, bude i nyní využívat síly státu a mezinárodních práv, aby jí pomohla v znovuoobnovení její moci v našich časech.

Papež Pavel VI. do rubriky nazvané Směrem k efektivní světové autoritě napsal toto: „*Tato mezinárodní spolupráce na celosvětové úrovni vyžaduje instituce, které ji budou připravovat, koordinovat a řídit, dokud nakonec nebude nastolen řád spravedlnosti, který bude všeobecně uznávaný. Kdo by neviděl, jak je nutné postupně dojít k vytvoření světové au-*

tority, která by dovedla účinně jednat v rovině právní i politické?“ – Papež Pavel VI, Populum Progressio 1967, 78.

Objevuje se otázka: Se kterou institucí tedy katolická církev spolupracuje, aby nastolila nový světový řád? Všichni je známe: UN, EU, NATO, Africká Unie, IMF a tak dále.

Bývalý papež Benedikt XVI. vydal rozhodující apel ke světovým vůdcům ve své nedávné encyklice. *„Existuje naléhavá potřeba opravdového světového politického orgánu, který bude řídit světovou ekonomiku s křesťanskými hodnotami...aby zastavil probíhající světovou hospodářskou krizi.“ – Cathy Lynn Grossman, USA Today, 7/7/2009.*

Nesmíme zapomínat, že katolická církev chce být všepohlcující mocí. Chce mít globální vládu. Jsou to katolíci, kdo stojí za vznikem Evropské Unie, a Vatikán, kdo stojí za ideou Nového světového řádu. Mezinárodní zákony mají v Novém světovém řádu vládnout a získat tak moc – globální moc.

To vše odhalil ve své knize The Keys of This Blood jezuitický profesor v tajných službách Vatikánu **Martin Malachi** :

„Ať už cheme či ne, ať jsme či nejsme připraveni, všichni jsme zahrnuti v totální, nekontrolovatelné, třicetné světové soutěži. Většina z nás nesoutěží...Jsme dáni v šanc. Tato soutěž je o tom, kdo nastolí první světový vládní systém, který v historii neměl obdoby. Je o tom kdo bude nést dvojí vládu MOCI A KONTROLY NAD KAŽDÝM

Z NÁS A NAD NÁMI VŠEMI JAKO KOMUNITOU... v třetím tisíciletí... tento proces už započal a nemůže být odvolán...náš život jako jednotlivců a obyvatel...i odznaky naší národní identity...budou silně a radikálně změněny navždy. Nikdo nebude od tohoto dopadu osvobozen. Žádná oblast našeho života nezůstane tímto nedotčena.“

[Upraveno] Malachi Martin, Keys of This Blood: Pope John Paul II Versus Russia and the West for Control of the New World Order (1991), strana 12 -16)

Martin říká, že papež vyjde z této soutěže jako vítěz. Na straně 341 své kni-

hy Malachi Martin objasňuje, že této globální vlády jednoho světa bude dosaženo mezinárodní byrokracií, která bude řídit každého občana a každý národ...

Podívejme se na pár citátů, které ukazují, jak sama sebe katolická církev popisuje:

„Římská církev je jedinou monarchií nad všemi královstvími, jako mysl

nad tělem, jako Bůh nad světem. Proto musí mít nejen duchovní moc, ale také nejvyšší světskou moc.“ (papež Lev XIII., Apoštolský list, 1879). Papež Řehoř tento pohled znovu zdůraznil, když pronesl, že: *„Moc církve je vyšší od moci státu.“* A nakonec Dr. G. F. van Schulte, profesor kanonického práva, který říká: *„Všechna lidská moc pochází od d'ábla a musí být proto podřízena papeži.“* (T. W. Callaway: Romanism vs. Americanism, strana 120).

Tyto odkazy jasně ukazují, že tato politická církevní organizace pracuje na tom, aby získala moc díky kontrole nad vládou a vládními silami. Římská katolická církev se řídí ideou postavenou na latinské frázi „de jure divino“, což znamená, že církev má svaté právo řídit celým světem, mocí a lidmi. Tvrdí, že toto právo dostali přímo od Boha, a budou dělat vše pro to, aby dosáhli svého cíle – globální dominanci.

Dr. Brorson, renomovaný katolický autor, kdysi napsal: *„Papež má právo vyslovit výrok zbavení úřadu nad jakýmkoli panovníkem, pokud je to pro dobro duchovního řádu...církevní moc vykonávaná nad panovníky ve středo-*

věku nebyla uzurpací, nebyla odvozena od ústupku kněžích či podpořena souhlasem lidu, byla a je ale řízena božím právem, a ten, kdo mu odporuje, odporuje také Králi králů a Pánovi pánů.“ (Catholic Review, červen 1851).

I když byl tento text sepsán už dávno, římská církev o sobě prohlašuje, že se nemění. Dr. Brorson to potvrdil: *„To, co církev udělala, vyjádřila nebo mlčky schválila v minulosti, stejně tak udělá, vyjádří nebo schválí v budoucnu, pokud nadejdou stejné okolnosti.“* (Catholic Review, leden 1854).

Budeme svědky toho, že veškeré druhy vzpoury proti této moci, jak i nedostačité uznání autority církve, budou potrestány také EU.

Před Druhým vatikánským koncilium (1962 – 1965) nazvala katolická církev všechny vyznavače jiné víry kacíři. Od tohoto koncilu jsou všichni kacíři vnímáni jako oddělené bratří. Katolická církev tvrdí, že pouze ona jediná má pravdu, a neexistuje spása vně ní.

Ekumenické hnutí

Katolická církev se dnes snaží sjednotit všechna svá odvětví přes ekumenické

hnutí. Požádali jezuitu v Římě, aby navázali dialog se všemi církevními skupinami a shromáždili je pod jednu - katolickou - církev. Můžeme si všimnout, že došlo ke změně. Katolická církev nezměnila svoji doktrínu, ale protestantismus přišel blíže k Římu.

Charta Oecumenica – to je název vysoce ceněného dokumentu, který je v ekumenickém hnutí využíván. Vyniká z něj, že chce katolická církev s protestanty spolupracovat a podílet se na misijních pracích. Tyto dvě církevní skupiny hledají jednotnost tam, kde jsou schopni se shodnout, a věci, na které mají názor odlišný, dávají na stranu. Ježíš si přeje, abychom se s ním sjednotili na všech úrovních. Nejde o jednotnost založenou na demokracii a hlasu většiny, ale jednotnost s Ježíšem. Jednotnost ve víře v Ježíše – na všech úrovních. Pokud toho nemůžeme dosáhnout s církevním koncilem, musíme následovat Krista.

Na ty, kteří vykonávají misijní práce nezávisle na církevních organizacích, je pohlíženo jako na vyvrhel či jako na zrádce – a se zrádci se musí nějak naložit. Luther, Melancton, Tyndale, Kalvín, Viklef, Jeroným, Wesley, Hus, Zwingli, Berquin, Valdenští a další byli také považováni za zrádce. Tito zrádci chtěli jako základ své víry uznávat Bibli a pouze Bibli. Jak jsme viděli, katolická církev byla ve středověku odhodlána je za každou cenu zastavit a zbavit se jich. Zrádci dneška, reformátoři dneška, jsou proti ekumenickému hnutí. Dnešní ekumenické hnutí chce jako normu uznávat Bibli a tradici, zatímco dnešní reformá-

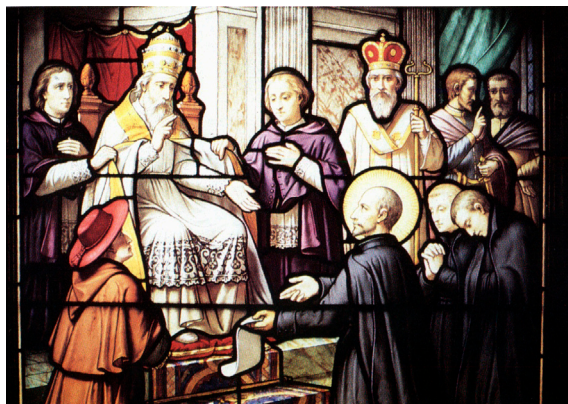
toři pokračují ve stopách Luthera a reformátorů jeho doby, majíc Bibli jako jediný základ své víry a učení.

Bible poměrně jasně deklaruje, že tato perzekuční moc dostane smrtelnou ránu, a tato rána bude zahojena. Papežství dostalo smrtelnou ránu v roce 1798, když byl papež Pius VI. uvězněn napoleonským generálem Berthierem a později zhybnul ve Francii jako vězeň. Papežství získalo vatikánský stát zpět v roce 1929 díky Mussolinimu, a od těch dob si ve světě vydobylo velkou

sílu a vliv. Papež Jan Pavel II. cestoval po světě a budoval diplomatické styky s jednou zemí za druhou. Benedikt XVI. pokračoval v jeho šlépějích, a stávající jezuitský papež František pokračuje ve

sdužování všech světových regionů pod záštitu papežství s pomocí ekumenického hnutí, snažíc se dojít k jednotě

s těmi, kteří se dříve odchýlili. Aby toho církev dosáhla, ovlivňuje mezinárodně platná práva – politická, náboženská a finanční/ekonomická. Mezinárodní zákony jsou právně nad těmi národními, a to proto, že mohou ovlivňovat celé masy lidí. Zákony vládnou národům, a pokud je národ předmětem mezinárodního práva, vytvořeného globalisty, kteří pracují pro Nový světový řád, potom se tento národ vzdává své nezávislosti a suverenity. Tento vývoj se odehrává na poli politickém, náboženském a také finančně-ekonomickém. Jde o postupnou okupaci, která probíhá po stáletí – postupně a bez povšimnutí. Na ty, kteří nebudou vůči mezinárodním právům církve a sátů loajální, bude už brzy pohlíženo jako na neposlušné občany. Budou předmětem trestů a jiných disciplinárních kroků. Znovu uvidíme, jak je moc papežství zneužívána, ale velkým překvapením bude, kdy ti, co dříve

stáli proti takovému zneužívání moci, budou nyní jejich spojenci (Zjevení Janovo 13:11-17). Toto popisuje Bible, a my věříme Slovu Božímu.

Řím se nemění

Překvapuje vás, že protestanté nyní natahují ruku směrem k Římu a spolupracují s ním? Je jasné, že už zapomněli, jak Řím za dob Luthera perzekvoval lidi stejné víry jako je jejich. Jak jsme viděli, bylo mnoho těch, co byli vězněni, pronásledováni a mučeni kvůli své víře. Pokud bychom neznali Bibli a dějiny, nevěděli bychom, k čemu dojde v budoucnu. Řím se nemění a historie se opakuje. Katolická církev se pouze oblékla do roucha křesťanství, je vlkem v rouše beránčím. Pracuje se dvěma papeži, s bílým a černým. Bílý papež okouzluje masy svou pompézností a bohatstvím, zatímco ten druhý, vůdce jezuitů, pracuje v utajení, po tmě. Jezuité jsou tajně cvičenými vojáky Vatikánu, a podle jezuitského slibu jsou připraveni jít do války, aby zničili vládu a došlo tak ke spojení politického a církevního režimu. Jsou nabádáni, aby pronikli k jiným církvím, a stali se lutheránem mezi lutherány, baptistou mezi baptisty, letničím mezi letničím, adventistou mezi adventisty a tak dále. Díky vzdělání můžou dosáhnout postavení, a díky postavení ovlivnit celou církev, aby se přidala k ekumenickému hnutí. Jsou věrní papeži a pokud je to nutné, použijí ostří meče nebo jinou zbraň, aby dosáhli svého cíle. Kdo měl možnost seznámit se s jezuitským

slibem, který skládají jezuité před nástupem do služby papeží, to chápou (viz www.endtime.net – The Elite Tightens the Grip). Většina protestantů zavírá oči nad touto geniální strategií Říma, aby došli k jednotě s náboženským světem.

Den oslav

Teď, když budeme oslavovat reformátorství a pětisté výročí Martina Luthera, mysleli byste si, že duchovní podstata reformace bude oživena, a lidé si budou připomínat boj Martina Luthera proti katolické církvi. Pravdou ale je, že protestanství je v dnešní době skoro úplně upadlé. Můžeme slyšet, že za dob Luthera byli někteří lidé nespokojeni

se systémem, a že reformace byla jen výsledkem nedorozumění, zahořklosti a bezvýznamných konfliktů. Dnes jsme v nové éře. Všechno je jinak. Teď bychom chtěli mít jednotnost a ne rozpolcenost. Budeme svědky toho, jak se vůdci katolické i „protestantské“ církve budou snoubit ve snaze dosáhnout jednotnosti místo konfliktu. Budou organizovat ekumenická setkání na mnoha místech, kde budou oslavovat Luthera – také za účasti papeže Františka. Bible popisuje, že budou tak jednotní, **až budou jedna mysl**, ale popisuje také, že tato moc je ve válce **proti** Ježíši a těm, kteří věrně stojí na jeho straně. (Zjevení Janovo 17:12 -14).

Ekumenické hnutí zve k jednomu stolu jak katolíky, tak protestanty. Opakujeme, že jednota je dobrou věcí, ale mělo by jít o jednotu vůči Ježíši, která nebazíruje na rozhodnutí většiny a náboženském lobbování. Ježíš pravil: „... **aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.**“ (Jan 17:21).

Nemělo by jít o jednotu jako takovou, ale jednotu v Kristovi.

Kdyby Luther žil a uviděl by, jak je jeho výročí tyto dvě organizace oslavují společně, pokáral by jak katolíky, tak odpadlické protestanty, flirtující s Římem.

Vidíme, že Svaté písmo je naplněno, například: „**a celá země v obdivu šla za tou šelmou**“ [papežství] a „**tvoji obchodníci vládli světem a tvé**

čarovné nápoje mámiily celé národy“ (Zjevení Janovo 13:3 a 18:23). Papežství využívá lest, která je tak chytrá, že většina nemá ani ponětí, že se odehrává. Ale až uspějí a shromáždí všechny, kteří budou následovat jejich mezinárodní strategii a tvorbu právních předpisů, začnou pronásledovat ty, kteří jsou proti nim, a odhalují jejich falešná učení a strategii – tak jako perzekuovali Lethera, Jeronýma, Viklefa, Husa, Berquina, Zwingla a mnoho dalších.

Změnila se katolická církev?

Dnes, 500 let po Lutherovi, se ptáme: Změnila se katolická církev? Ne! Dále prosazuje svá nebiblická učení a tradice. Na několik z nich se blíže podíváme:

1. Katolická církev věří, že papež je vikářem Ježíše na zemi. [Vikář je

zástupcem, místodržícím.] Bible ale říká, že Ježíš na své místo poslal Ducha svatého. (Jan 14:16 – 17). Církev tvrdí, že prvním papežem byl Petr, ale nedokonalý Petr nemohl být vikářem Krista. Ježíš pravil: „*Na této skále postavím svou církev*“ (Matouš, 16:15 – 18). Řeckým slovem pro „tato skála“ je „petra“. Slovo **petra** znamená **skála**. Peter pochází ze slova petros, což znamená „kámen“ či „valící se kámen“. Církev bychom měli stavět na Ježíši a ne na nedokonalé osobě, jelikož žádný z po staletí dosazovaných papežů dokonalým nebyl. Pavel ohledně synů Izraele, když byli v divočině, píše: „*A pili tyž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.*“ (1. Korintským 10:4). Ježíš je tou skálou, ne Petr.

2. Katolická církev věří, že když kněz sdílí chléb při Večeři Páně a pronáší při tom jakási tajemná slova, chléb se doslova změní v tělo Ježíšovo. Takto

nabízejí Jeho tělo jako novou oběť pokaždé, když chléb pojídají (v souvislosti s Večeří Páně). Věří, že kněz může stvořit Stvořitele, a potom Jej pozřít. Když Ježíš pozval k Večeři, posvětil chléb, rozlomil ho a pravil: **„Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.“** (1. Korintským 11:24). Když jíme chléb, má nám připomínat o Ježíšově oběti na hoře Golgota a o tom, že Jeho tělo bylo zlomeno kvůli nám a pro nás se rozlila Jeho krev. Kromě toho Bible říká, že Ježíš byl obětován jednou a provždy (Židům 7:28, 9:28). Je výsměchem Kristovi nabízet Jeho oběť znovu a znovu pokaždé, kdy je přijímán chléb a pito víno, jako je to prováděno při katolickém svatém přijímání. Jen to ukazuje, že neuznávají Ježíšovu oběť jako vystačující a dost dobrou na to, aby nás spasila.

3. Katolická církev odstranila druhé přikázání ze svého katechizmu. Druhé přikázání říká, že bychom neměli uctívat vyryté obrazy (Exodus 20:4 – 6). Obrazy Panny Marie jsou v katolické církvi uctívány, a jejich zbožnovatelé věří, že to ona se zjevuje v Fátimě a jinde na světě. Panna Marie je nicméně zesnulá už více než 2000 let. Leží pohřbena, tak jako jiní zemřelí, a čeká na vzkříšení (1. Tesalonickým 4:15 – 17).

Bible jasně říká, že **„tři jsou, kteří vydávají svědectví v nebi, Otec, Slovo a Duch svatý – a ti tři jsou jeden“** (1. Janův 5:7). Tento text můžeme najít v Bibli krále Jakuba, Bibli Kralické a v Textus receptus, ale ne v katolické verzi Bible či ve Vati-

FOTO: Fondazione Cariplo

kánském kodexu. Katolická církev naznačuje, že jsou 4 svatí na nebi, kde Panna Marie je tou čtvrtou, a jednou z těch, ke kterým se modlí. Ježíš ale pravil: **„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“** (Jan 14:6). Ježíš je jediným prostředníkem mezi námi a Otcem. Naše modlitby k Otci by měli jít skrze Ježíše. **„Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš“** (1. Timoteovi 2:5).

4. Katolická církev tvrdí, že papež a kněží mohou odpouštět hříchy. Otázkou je: Měli bychom tedy jít ke knězi, k Panně Marii, nebo k Ježíši, abychom dostali odpuštění? Bible to objasňuje: **„hřích je porušení zákona“** (1. Janův 3:4), **„všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“**

(Římanům 3:23). „*Mzdou hříchu je smrt...*” (Římanům 6:23). To znamená, že jsme všichni původně odsouzeni ke smrti. Ježíš jediný nás může ochránit před hříchem. On nás stvořil, položil za nás život a jedině On nás může zachránit od odsouzení ke hříchu. Pouze On žil dokonalý život bez hříchu tady na zemi. Čtème: „*Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.*“ (Židům 4:15). A proto: „*Když vás*

Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.” (Jan 8:36).

Pouze Ježíš nás může zachránit, pokud učiníme doznání a pokání, a požádáme o odpuštění. Měli bychom jít za knězem, papežem či Ježíšem? Přesvědčili jsme se už, že je pouze jeden spasitel, a jediný prostředník mezi námi lidmi a Otcem – Ježíš Kristus. Nesmíme zapomenout, že svoji vinu musíme přiznat

osobě, vůči které jsme zhřešili. Čtème: „*Mějte se na pozoru! Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu.*“ (Lukáš 17:3).

Měli bychom jít za osobou, které jsme ukřivdili, přiznat svůj hřích a potom této osobě dovolit, aby nám odpustila. Kněz nebo papež nemají s tímto nic dočinění. V samé podstatě to je Ježíš, kdo nám odpouští. Čtème otčenáš: „*A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.*“ (Matouš 6:12).

Jan to popisuje takto: „*Toto vám píšu, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista spravedlivého.*“ (1. Janův 2:1).

Jen skrze Ježíše může být hříšníkovi odpuštěno a může mu tak být udělen přístup do Božího království. Jen Ježíš je naším spasitelem, naším prostředníkem a přímlyvcem u Otce. To za ním musíme jít se svým hříchem. Když zhřešíme, učiníme pokání a vyhledejme Jeho, aby nám odpustil. Máme přeci tento slib: „*Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.*“ (1. Janův 1:9).

5. Katolická církev a papež se staví na místo Krista a chtějí převzít Jeho roli, když si přisoudili schopnost odpuštění hříchy. Bible předpověděla, že k takovému odpadlictví dojde. Čtème: „*Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn ztracene-*

ni. Ten se postaví na odpor a povýší se nade všechno, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha.“ (2. Tesalonickým 2: 3-4).

Syn hříchu, nepravosti, syn zatracení, usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha. Nemluvíme o nikom jiném, než o papeži. To je ten člověk nepravosti, který změnil 10 Božích přikázání. Staví se do role prostředníka místo Ježíše a tvrdí, že může odpouštět hříchy. Proč by měla komunita protestantů spolupracovat se synem hříchu, synem zatracení?

6. Katolická církev věří v nesmrtelnost duše. Přesněji řečeno věří, že když člověk umře, jeho duše dále žije v jiné formě. Co na to Bible? Čtème: „*I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.*“ (Genesis 2:7). To znamená, že se člověk *stává* živou duší, nedostává ji. Jiný verš o umírání: „*Duše, která hřeší, ta umře.*“ (Ezechiel 18:20).

Učení o nesmrtelnosti duše má počátek v první lži Satana v rajské zahradě. Bůh řekl Adamovi a Evě, že nemají

jíst plody ze stromu uprostřed zahrady. Pokud to udělají, zemřou. Ale had Evě řekl: „*Nikoli, nepropadnete smrti!*“ (Genesis 3:4).

Tato Dáblova lež je základem ideje nesmrtelnosti duše a je rozšířená v mnoha náboženstvích. Ale co říká Bible? „*Živí totiž vědí, že zemřou, mrtví nevědí zhora nic a nečeká je žádná odměna, jejich památka je zapomenuta. Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod slun-*

cem děje. Všechno, co máš vykonat, konej podle svých sil, neboť není díla ani myšlenky ani poznání ani moudrosti v říši mrtvých, kam odejdeš.“ (Kazatel 9:5-6, 10).

Čtème dál: „*Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.*“ (Jan 5:28, 29).

Pavel přichází ke stejnému závěru, když mluví o druhém příchodu Ježíše Krista: „**Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou**

**nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvá-
ceni v oblacích vzhůru vstříc Pánu.
A pak už navždy budeme s Pánem.**“
(1. Tesalonickým 4:15-17).

Víme tedy, že mrtví jsou pohřbeni a budou Ježíšem probuzeni. Jste překvapeni? Četli jsme, že mrtví neví zholat nic. Leží v hrobě a čekají na vzkříšení. Spravedliví budou vzkříšeni k životu a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení.

Když Ježíšův přítel, Lazar, zemřel, Ježíš k němu přišel. Lazar byl mrtvý už čtyři dny a jeho tělo se začínalo rozkládat. Ježíš pravil, že je Lazar mrtvý, a přirovnal smrt ke spánku. Zvolal: „**Lazare, pojd' ven!**“ (Jan 11:43). A Lazar vyšel z hrobu.

Mnozí z kněží kážou, že když člověk umře, jde buď do nebe, nebo do pek-

la. Pokud by spravedliví šli po smrti rovnou do nebe, museli bychom věřit, že tam Lazar odešel také. Ale on neseštopil z nebes, když jej Ježíš vzkřísil z hrobu. Kromě toho je v Bibli také psáno: „**Každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud.**“ (Židům 9:27). K soudu dojde v období mezi smrtí a Ježíšovým Druhým příchodem, a ne kněz, nýbrž Ježíš rozhodne, kdo bude žít věčně a kdo bude odsouzen (2. Korintským 5:10, Jan 5:26-29). Bible doslova říká: „**Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.**“ (Římanům 6:23).

Z tohoto příběhu se také dozvídáme, že Ježíš Lazara vzkřísil posledního dne. „**Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.**“ (Jan 11:24). Poslední den je dnem Druhého příchodu Ježíše.

Podle Bible je pouze Ježíš nesmrtelný. Je psáno: „**požehnaný a jediný Vládce, Král králů a Pán pánů. On jediný je nesmrtelný,...**“ (1. Timoteovi 6:15-15). Jen Bůh je věčný. Lidé jsou smrtelníky, ale až se vrátí Ježíš, budou zahaleni nesmrtelností. Pavel to popisuje takto: „**Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. Když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je**

psáno: *Smrt je pohlcena vítězstvím.*
(1. Korintským 15:51-54)

Je mnoho těch, kteří věří, že po smrti je duše člověka vypuštěna, vznese se nad tělo, později ovlivňuje živé a je schopna s nimi komunikovat. Podívejme se na definici spiritualismu jednoho spiritualistického časopisu: „*Co je spiritualismus? Víra v to, že duše přežívá tělo a s živými je schopna komunikovat prostřednictvím takzvaných médií.*“ (parafrázováno, Spiritisten, dánský časopis, 1900, strana 84).

Skoro polovina lidí na planetě věří v reinkarnaci – učení, které říká, že duše nikdy neumírá, ale je reinkarnována v jiných tělesných schránkách od generace ke generaci. Toto učení není v souladu s tím, o čem se dočteme v Bibli. Bible říká, že se lidé po smrti obrací v prach (Žalm 104:29), o ničem nevědí (Kazatel 9:5), nemají žádnou sílu (Žalm 146:4), nemají vliv na nic pod sluncem (Kazatel 9:6), očekávají v hrobě (Job 17:13); a mrtví nejsou živí (Job 14:1,2; 2. Královská 20:1).

Z různých fragmentů Písma jsme poznali, že se Bible distancuje od idey nesmrtnosti duše, od reinkarnace či spiritualismu. Bible tímto dokonce opovrhuje. Čtème: „*Ar' se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, vštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody.*“ (Deuteronomium 18:10-12).

Bible absolutně odmítá učení o nesmrtnosti duše, o spiritualismu, reinkarnaci, a také mnoho mystických východních filozofií a náboženství.

7. Katolická církev straší lidi učením o věčném utrpení. Snažili se všechny přesvědčit, že ti, kteří ji nebudou věrně následovat, skončí v pekle. Tvrdí, že existuje věčný pekelný plamen, a ti, kteří činili zlo, jsou vlekli

mučení plamenem a sírou. Církev v souvislosti s tím prodávala odpustky. Říkali, že si člověk může zaplatit za to, aby byl potrestán mírněji a přišel do očiště.

Během reformace se očištěm rozumělo místo, kam lidé přišli, aby byli potrestáni za své činy před tím, než odešli do ráje. Luther byl toho názoru, že toto přesvědčení nebylo v souladu s Biblií, a sloužilo jen jako příjem do pokladny katolické církve.

Katolická církev učí, že očištěc je místo na půli cesty, kde zemřelí dočasně pykají svoje hříchy. Ti, kteří skončí v očištěci, nemůžou sami odejít, ale někdo jiný jim může pomoci. Proto se někteří modlí za duše zemřelých, nebo dokonce církvi platí za to, aby jejich bližní v očištěci dostali menší trest. Papež také

nabízel odpuštění v záměně za peníze – tento obchod je známý jako „odpustek“. Když člověk porušil jedno z 10 přikázání, mohl se vykoupit zaplacením za odpustek. TOMU se říkalo odpuštění. Ti, co byli bohatí, si tedy mohli dovolit páchat mnoho hříchů.

Tetzel, jeden z prodavačů odpustek a mluvčí katolické církve v dobách Luthera, deklaroval, že jakýkoli hřích spáchaný člověkem, který si koupí odpustek, a to i hřích spáchaný v budoucnosti, bude odpuštěn. Nebylo nutné učinit pokání. (D'Aubigne, 3, kapitola 1). Lidé byli ujišťováni, že odpustky přinesou spásu nejen živým, ale i mrtvým. Katolická církev tvrdí, že jakmile zaplatí, duše bude vykoupena, vypuštěna z očištěce a vznese se k ráji.

Lidé v průběhu let církvím předali mnoho peněz. Mnozí z nich zaplatili velké částky ve víře, že to pomůže jejich bližním, kteří jsou uvězněni v mukách očištění. Katolická církev zbohatla na falešných slibech. Díky propagandě strachu shromáždili obrovské částky a díky těmto podvodům a výdělečným snahám postavila mnoho krásných kostelů a katedrál. Měli by se ale stydět za to, jak lid oklamali.

Co Bible říká o tom, co se děje s lidmi, kteří umřou? „**Mzdou hříchu je smrt.**“ (Římanům 6:23). Jestli je mzdou hříchu smrt, není tedy žádné mučení. Dočteme se také, že ti, co činili zlo, budou souzeni podle svých činů (Zjevení Janovo 20:13). Pokud se někdo dopustil mnoha hříchů, bude trestán více nebo déle. Malachiáš to potvrzuje: „**Nebo aj, den ten přijde hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijítí má, praví Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti.**“ (Malachiáš 4:1). Kořenem všeho zla je Dábel a Satan a jejich ratolesti jsou bezbožné. Shoří jako strniště. Dlouhé a vlhké stéblo slámy hoří dlouho, zatímco suché a krátké jen chvílku. To symbolizuje způsob, jakým budou potrestáni bezbožní. Čtème: „**den ten přijde** hořící jako pec“. To znamená že se to odehraje v budoucnu, na konci času.

Jan to potvrzuje, když pravil: „**A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.**“ (Zjevení Janovo 20:15), a hořící jezero je popsáno takto:

„**Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero.**“ (Zjevení Janovo 20:14).

Dále píše toto: „**Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.**“ (Zjevení Janovo 21:8).

Co se stalo s hříšnými městy Sodomou a Gomorou? Shořely neuhasitelným ohněm, který ale přestal hořet, jakmile bylo všechno spáleno. Bible to popisuje takto: „**Podobně jako oni i Sodoma, Gomora a okolní města se oddaly smilstvu, propadly zvrhlosti, a jsou nám výstražným příkladem trestu věčného ohně.**“ (List Judův 7). To znamená, že tato města a jejich obyvatelé byli

odsouzení ke spálení věčným ohněm. Byl to trest za jejich nemravnost. Víme, že tato města už v současné době nejsou v plamenech. Oheň uhasl, jakmile bylo všechno spáleno a změnilo se v popel. Apoštol Petr vysvětluje, že zhouba Sodomu a Gomory je příkladem toho, co se odehraje na konci věků. Píše: „**Také města Sodomu a Gomoru odsoudil k záhubě a obrátil v popel. Tím dal výstrahu budoucím bezbožníkům.**“ (2. Petrův 2:6)

Trest přijde v budoucnu!

Ježíš nám také dal Slovo: „**Tak jako se tedy sbírá plevel a páli ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se do-**

pouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Matouš 13:40-42).

Znovu se tedy přesvědčujeme, že trest přijde v budoucnu – při skonání věků. Bezbožníci nejsou páleni v ohni v tuto chvíli, jak si myslí katolická církev! Naštěstí se toto přesvědčení ale rozšířilo i mezi protestantské odnože katolické církve!

Satanův konečný trest je popsán následovně: „**Množstvím svých nepravostí, nepoctivostí svých obchodů jsi znesvětil své svatyně. Způsobím, že z tvého středu vyšlehne oheň a stráví tě, pohodím tě na zem jako popel před očima všech, kdo tě spatří. Všude mezi lidmi, kde tě znají, strnou nad tebou v úděsu, staneš se odstrašujícím příkladem, zanikneš navěky.**“ (Ezechiel 28:18-19).

Nepůjde o žádné věčné mučení, jak tvrdí katolická církev. Trest bezbožníků skončí smrtí a popelem. Oheň je neuhasitelný do chvíle, kdy trest končí. Oheň je věčný dokud nepohltní bezbožníka. Poté uhasne, jen jeho následky jsou věčné. Slovo „věčnost“ pochází z řeckého „aion“, což znamená „na dlouhou dobu“, „celoživotně“, „věčně“. Když budou bezbožníci za své činy trestáni v jezeře ohně po „dlouhou dobu“, skončí to smrtí. Bůh slíbil, že skončí s Ďáblovým dílem, až budou potrestáni všichni bezbožníci. Potom Bůh stvoří nové nebe a novou zemi.

Apoštol Petr o tom také píše: „**Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou**

zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. Proto, milovaní, očekáváte-li takové věci, snažte se, abyste byli čistí a bez poskvrny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem.“

(2. Petrův 3:13-14). Jan dochází ke stejnému závěru: „*A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo.*“ (Zjevení Janovo 21:1). A teď se zeptejme: „*Kde je tedy peklo, když „první země pominuly“ a „moře již vůbec nebylo“?*“ Není na zemi, protože vše na zemi je spáleno. Každá poslední stopa zla je zahlazena. Nezůstal ani zbytek hříchu. A když tohle všechno bude hotovo, Bůh stvoří nové nebe a novou zemi. Všechno na ní bude dobré a v míru. Bůh všechno vrátí do podoby Rajske zahrady, kde komunikace s Bohem probíhala tváří v tvář. Kde nebudou žádní zlodějové, pomlouvači, vrazi, vojáci, žádná bolest ani slzy. Bible novou zemi popisuje takto: „*A Bůh jim setře každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.*“ (Zjevení Janovo 21:4).

Pokud by to bylo tak, že by bezbožníci žili ve věčných mukách, neměli by místo na zemi, protože by už neexistovala, a neměli by také místo na nové zemi, jelikož tam bolest, slzy, ani utrpení neexistují. Jen spravedliví budou žít na nové zemi. Ať všichni, kdo čtou tento dokument, přijmou Ježíše Krista a modlí se za sílu u Ducha svatého, abychom se stali pravými svědky Krista, a byli součástí Jeho národa, až si nás zavolá.

Ať jsme těmi, kdo s Boží milostí zdědí novou zemi!

Teorie věčného utrpení je strašným učením, které je založeno na strachu. Vyhodte ji do ohně a nechte shořet! Nemá nic společného s láskou Ježíše Krista. On si pro nás přeje pouze to nejlepší, a dovolil Satanovi učinit svou špinavou práci jen proto, aby všichni viděli, že to je ďábel. Bůh nikoho do ničeho nenutí, ale Ďábel ano. Až se objeví veškeré důkazy, Bůh v lásce zničí Satana a všechny, kteří s ním stáli ve vzpouře pro Bohu. Těšme se tedy na soudný den a na to, až Bůh stvoří nové nebe a novou zemi, kde bude vládnout spravedlnost a láska Ježíšova společně s věčným mírem a radostí.

8. Katolická církev učí a provádí křest nemluvnat a biřmování. Křest má svůj kořen v Augustinově učení o prvotním hříchu. Ten věřil, že dítě se s hříchem už narodí. Pokud se dítě narodilo nemocné a bylo pravděpodobné, že nepřežije, bylo nutné rychle zavolat pro kněze, který pokropil jeho hlavu vodou. Věřilo se, že se tímto způsobem dítě stalo křesťanem, a byla mu zajištěna spása. S touto praxí se setkáváme i dnes. Ale mále dítě přece neučinilo nic zlého. Nemluvně ani nerozumí tomu, co je dobré a co je zlé. Tuto schopnost získává teprve během života. Bible říká, že **„hřích je porušení zákona“** (1. Janův 3:4), a že **„duše, která hřeší, ta umře; syn nebude pykat za nepravost otcovu“** (Ezechiel 18:20).

Tento text doslovně říká, že dítě nedědí hříchy svých rodičů. Člověk může být zodpovědný za své hříchy pouze tehdy, kdy je dost starý na to, aby rozlišil, co je dobré a co je zlé. Narozené dítě tedy nemá žádný předešlý hříšný život, a je nevinné. Proto křest nemluvnat není nutný a je navíc nebiblický. Pravdou je, že se dítě rodí do zlého světa a dědí od

svých rodičů předpoklady pro hřešení, a je odsouzeno k tomu, k čemu byl odsouzen i Adam po vyhnání z Ráje: **„Prach jsi a v prach se navrátíš.“** (Genesis 3:19). Nicméně narozené dítě neodmítlo Ježíšovo vykoupení, a On je zajistil všem. Každý má přístup k Jeho zásluhám. Když matky přinášely své děti k Ježíši, pravil: **„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“** (Marek 10:13-16), a žehnal jim. Nekřtil je, ale žehnal jim. To bychom také měli dělat, když je dítě malé.

Po křtu je důležitá role kmotrů, kteří by měli za dítě praktikovat víru, jelikož malé dítě toho ještě není schopno. Ale v Bibli je psáno: **„Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“** (Římanům 10:17). Dítě nerozumí modlitbám ani žádnému učení, a není tedy schopné ani žádnou víru vyznávat. Čteme také: **„Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.“** (Marek 16:16). To znamená, že nejdřív musíme uvěřit, a poté přijmout křest. Je tedy špatně, když za dítě praktikuje víru jeho kmotr. Říká se, že dítě ke své víře dojde během pozdějšího života, ale zaručené to není.

Podívejme se na příklady křestu v Bibli. Všimněte si, že víra je nezbytná:

Když Filip kázal evangelium etiopskému dvořanovi, řekl mu: **„Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?“** Filip mu řekl: **„Jestliže věříš celým svým srdcem, nic tomu nebrání.“** On mu odpověděl: **„Věřím, že Ježíš Kristus je**

Syn Boží. “Dal zastavit vůz a oba, Filip i dvořan, sestoupili do vody a Filip je pokřtil.” (Skutky Apoštolů 8:36-38).

Když Filip kázal evangelium v Samaře, mnoho z posluchačů křest s radostí přijalo. Bible se zmiňuje o výsledcích Filipova kázání: **„Ale když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu, dávali se pokřtít muži i ženy.”** (Skutky Apoštolů 8:12).

Byli to tedy muži i ženy, kdo se nechali pokřtít, ne děti.

V Bibli můžeme najít také příběh o žalárníkovi, který se nechal pokřtít i s celou svou domácností. Někdo může říct, že také děti při tom mohly být pokřtěny, ale v Bibli o tom není žádná zmínka. Je pouze řečeno, že se lidé, kteří slyšeli kázání, nechávali křtít, a přijali tak Ježíše za svého vlastního Spasitele. Přečtěme si tento příběh: **„Pak je vyvedl ven a řekl: „Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?“ Oni mu řekli: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“ A začali jemu i všem v jeho domácnosti zvěstovat slovo Boží. Ještě v tu noční chvíli se jich ujal, očistil jim rány a hned se dal se všemi svými lidmi pokřtít. Pak je zavedl do svého domu, pozval je ke stolu a s celou rodinou se radoval, že uvěřili v Boha.”** (Skutky Apoštolů 16:30-34). Pavel promluvil s žalárníkem a jeho rodinou, která přijala Krista vědomě - po vyslyšení Pavlova kázání. Pokud by tedy byly přítomny také děti, musely by být už staršího věku, aby kázání rozuměly.

Slovo „křest“ pochází ze slova „baptismo“, které se používalo mezi kováři a popisuje ponoření předmětu ve vodě. Když kovář vytvaroval železo a chtěl, aby v tomto tvaru zůstalo i po vychladnutí, úplně jej ponořil ve vodě. Křest symbolizuje, že osoba přijala Krista, jeho obět, pohřeb a vzkříšení. Čtème: **„Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.”** (Římanům 6:3-4).

Tento text jasně říká, že člověk, který je pokřtěn, je pohřben ve vodě a vzkříšen v Kristu. To se ale během křtu nemluvnat neodehrává.

Bible popisuje křest jako „dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme“, čtème: **„To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás. Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme – na základě vzkříšení Ježíše Krista.”** (1. Petrův 3:21).

Pokud s někým podepisujeme smlouvu, je velmi důležité vědět, s čím souhlasíme, ještě před jejím podepsáním. Stejně je to i s křtem. Před křtem bychom měli strávit dlouhé a dlouhé hodiny s Bibli, abychom se seznámili se všemi podmínkami této smlouvy/dohody s Bohem. Proto křtu říkáme „křest víry“ či „křest dospělého“. Před křtem musíme učinit vědomé rozhodnutí – zda

dovolíme Bohu nás změnit, a musíme se modlit, aby nám dal sílu následovat Ježíše. (1. Petrův 2:21). Křest je vnějším důkazem proměny, ke které už došlo uvnitř.

Biřmování bylo katolickou církví představeno během ve 13. století. Pravdou je, že pouze několik z biřmovaných věří, že Ježíš Kristus je jejich Spasitelem, což poukazuje na to, že tento proces postrádá svůj smysl. Martin Luther skoncoval s biřmováním ve své době, a popsal to jako něco, co dnes nazýváme „pravidlem sté opice“. Vnímá to také jako druh podvodu. Myslel si, že se lidé při biřmování chovali jeden jako druhý a dávali si sliby, které ale nemohli dodržet. Lutherovi se podařilo biřmování eliminovat, a například v Norsku nebylo známo až do roku 1736.

Křest a biřmování jsou ale lidmi akceptovány. Slouží jako náhrada za biblický křest. Takto pracuje Ďábel. Nahradí biblickou pravdu něčím podobným, a přitom tak odlišným!

Bible říká, že je jen „*jeden je Pán, jed-*

na víra, jeden křest“ (Efezským 4:5). Víme už, že pravým křtem není křest nemluvnat/jejich kropení, ale křest víry, kdy člověk vyslyší kázání a učiní vědomé rozhodnutí, že přijme spásu Ježíše Krista. Pokřtěná osoba následuje příklad Ježíše Krista. Ten se nechal pokřtít v dospělém věku (30 let) v řece Jordán, i když nemusel, jelikož byl bez hříchu a nepotřeboval tedy spásu. Udělal to, aby nám dal dobrý příklad (Matouš 3:13-17), abychom mohli následovat jeho šlépěje (1. Petrův 2:21).

Přečetli jsme o křtu, kdy je člověk pohřben ve vodě a povstane k novému životu v Kristu. Vraťme se tedy k tomuto původnímu, biblickému křtu, a nepraktikujme křest podle tradice katolické církve. Křest nemluvnat a biřmování jsou katolickými tradicemi, a ti, kteří věří, že díky nim budou zachráněni, byli oklamáni. Neprošli biblickým křtem, a podle Božího Slova neexistuje žádná jiná platná forma křtu, než právě ta. Všichni ti, kteří přijali Ježíše a následovali Jeho příklad křtu, prošli biblickým křtem. Křest nemluvnat není v soula-

du s Biblií. Za dítě praktikují víru jeho rodiče a kmotři, ale ke křtu je potřeba především víra samotného křtěného. Ježíš řekl Nikodémovi: „**Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.**“ (Jan 3:5).

Ježíš pravil, že nemůžeme vejít do království Božího, pokud se nenarodíme z vody a z Ducha. To by mělo otevřít oči nám všem!

Provádějme tedy Ježíšův křest, křest víry! Křest nemluvnat není křtem. Je to klamavá, lidmi stvořená tradice!

9. Katolická církev tvrdí, že spása existuje ve svátostech – křtu, eucharistii, pokání. Luther byl k tomuto také veden, když vyrůstal jako katolík. Jednou, kdy lezl po schodišti Pilota, vzpomněl si na Písmo: „**Spravedlivý z víry bude živ.**“ (Římanům 1:17). Vstal a uvědomil si, že se plazil na kolenou, aby získal spásu. Myslel si, že skutky ho mohou zachránit. Ale na jeho mysl tehdy zasvítlo nové světlo. Pochopil, že pouze skrze Ježíše a víru v Něj můžeme dojít ke spáse. Činy nás samy o

sobě nemohou zachránit, musí být plodem naší víry (Matouš 5:8). Jak Luther pokračoval ve studiu tohoto tématu, našel v Písmě mnoho dalších textů, které popisují, jak být spravedlivým ve jménu Krista. Když přicházíme k Ježíši se všemi svými hříchy, musíme se z nich vyznat, učinit pokání a požádat o odpuštění. Ježíš nám poté odpustí naše hříchy, a Jeho spravedlnost, nám přičtena Jeho milostí, stane se naší. Představte si, jak se muselo Lutherovi ulevit. Můžeme to také zažít, jen když budeme následovat Boží plán.

Podívejme se na pár výňatků z Písma, které popisují víru:

„**Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.**“ (Židům 11:1)

„**Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.**“ (Římanům 10:17)

„**Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na**

svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“ (Jan 3:16-17)

„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milostí je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Efezským 2:4-10)

„Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen.“ (Marek 16:16)

Tak jakou roli tedy hrají skutky?

Přečetli jsme: *„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Efezským 2:10)*

Když Jan Křtitel zvěstoval příchod Vykupitele, řekl: „*Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.*“ (Matouš 3:8)

„Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.“ (List Jakubův 2:17)

Víra bez skutků je tedy mrtvá a dobré skutky jsou plodem víry.

Díky víře nabídl Ábel lepší oběť než Kain,

Díky víře postavil Noe archu,

Díky víře překročil Mojžíš s Izraelským národem Rudé moře,

Každý něco dokázal díky víře. Říkáme tomu spravedlnost ve víře.

Když přijmeme spravedlnost Ježíšovu, musíme se také modlit o sílu, abychom pro Něj dokázali žít spravedlivý život.

Pak se staneme Jeho opravdovým svědkem.

„Víte-li, že on je spravedlivý, pochopte, že také každý, kdo činí spravedlnost, je z něho zrozen.“ (1. Janův 2:29)

„Dítky, ať vás nikdo neklame: Spravedlivý je ten, kdo činí spravedlnost – tak jako on je spravedlivý.“ (1. Janův 3:7)

Síla žít spravedlivý život a nést plody víry neleží v nás, ale v síle Ježíše, která je v nás. Pavel pravil: **„Nebot' je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“** (Filipským 2:13)

Konflikt mezi katolickou a lutheránskou církví trval od doby, kdy se objevil Luther se svým kázáním o spravedlnosti ve víře. V roce 1999 tyto dvě církve společně po mnoha diskuzích, ústupcích a ekumenistických snahách vydaly dokument, který se týkal tohoto tématu. Tato deklaráce se nazývá Joint Declaration, a byla podepsána oběma stranami 31.října roku 1999, přesně 482 let od chvíle, kdy Luther přibil svých 95 tezí na dveře kostela ve Wittenbergu. Tato deklaráce přinesla lutheránskou církev zpět do Říma, protože v ní potvrdili, že přes svátosti vede cesta ke spáse.

Vzdali to protestanté, Řím ne

Teď, 500 let po Wittenbergu, vidíme, jak katolická a lutheránská církev oslavuje Luthera společně. Vymazali ten obrovský rozkol mezi Lutherem a

Římem a tvrdí, že jsme nyní v nové éře, a společně máme stát pro mír na zemi. Ale tohoto příměří je dosaženo pouze díky ekumenismu, ústupkům a díky hlasu většiny. Ježíš řekl: **„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.“** (Jan 14:37)

Pravý mír přichází jedině když přijmeme Ježíše jako našeho Pána, když se vyzpovíme z hříchu a učiníme pokání, kdy nám Ježíš odpustí v Jeho spravedlnosti a milosti. Když je učiněno toto rozhodnutí, věřícímu se otevře cesta k Duchu svatému jako zdroji síly v jeho životě, a on tak bude schopen kráčet v šlépějích Ježíšových, a bude činit dobré skutky.

Svět nemůže nabídnout opravdový mír. Ti, kteří budou následovat tyto praktiky Říma, které jdou proti Bohu, nedojdou nikdy k vnitřnímu míru, který nám může dát pouze Ježíš. Musíme se rozhodnout přijmout Ježíše jako našeho Spasitele. Musíme se rozhodnout Jeho uposlechnout, a Jeho síla pak bude

v nás, a Jeho budeme na úzkých cestách schopni následovat.

Reformátoři věděli, co znamená přijmout spásu ve jménu Krista. Ne všichni věděli o všem, ale:

Novokřtěnci rozuměli smyslu křtu

Luther věděl, co je milost

Hus rozuměl smyslu poslušnosti

Wesley věděl, jak důležité je posvěcení

Valdenští znali důležitost Bible

Miller pochopil Druhý příchod Ježíše

A co my? Dozvěděli jsme se něco o každém z těchto učení, a máme tak mnohem více informací, než měli všichni před námi. Musíme se teď na celou věc podívat jako na celek. Musíme nyní

kázat tuto pravdu, která se týká víry, milosti, spásy, života v Kristu, působení Ducha svatého, růstu v milosti, rozvoji osobnosti, plody víry a Ježíšova Druhého příchodu. Musíme ale pamatovat ještě o jedné věci, která následuje:

10. Katolická církev změnila Desatero. Naneštěstí Luther také pracoval s tímto pozměněným desaterem. Byl totiž vychován jako katolík a neuvědomil si tuto chybu, které se katolická církev dopustila.

Odstranili druhé přikázání z Desatera a desáté rozdělili na dvě části. Kromě toho také odstranili část čtvrtého. Jedná se pravděpodobně o jednu z největších lží, kterou historie pamatuje. Existuje nicméně velmi mnoho lidí, kteří jsou přesvědčeni, že katolická církev je křesťanskou institucí. Ale křesťané mají následovat Krista a neměnit nic z toho, co řekl či vzkázal, a přesně to katolická církev udělala. Souhlasíme tedy s Lutherem a reformátory, kteří jasně viděli, že papež nese znaky antikrista.

Martin Luther to popsal takto. *„Řekl jsem dříve, že papež je Kristovým zástupcem. Nyní prohlašuji, že je odpůrcem našeho Pána a satanovým apoštolem.“* (D'Aubigne, sv. 7, kapitola 6).

Když se Luther dozvěděl o papežské bule, prohlásil: *„Odmítám ji a jsem proti ní, protože je bezbožná a nesprávná. ... V ní je odsouzen sám Kristus. Raduji se, že takové zlo snáším pro to nejlepší na světě. Nyní cítím ve svém srdci větší*

volnost, protože konečně vím, že papež je antikrist, že jeho trůn je trůnem samého satana.“ (D'Aubigné, sv. 6, kap. 9)

Kolik dnešních lutheránů by to zopakovalo? A další otázka: Je lutheránská církev sama o sobě tak trochu antikristem, když přijmula neděli jako den odpočinku?

Jak bylo zmíněno již dříve, papežství odstranilo část ze čtvrtého přikázání z Desatera.

Čtvrté přikázání zní takto:

„Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den

je den odpočnutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“ (Exodus 20:8-11)

Ve čtvrtém přikázání nic nenasvědčuje tomu, že sedmý den – Sabat – je pravým dnem odpočinku. Většina lidí ví, že Ježíš zemřel v pátek. Bible nazývá tento den dnem příprav, dnem před Sabatem (Marek 15:42-43). Den poté je nazýván Sabatem. To je podle Bible sedmý den

Otázka: Máte nějaké důkazy, že má katolická církev právo měnit předepsané slavnosti?

Odpověď: Kdyby neměla tu sílu, s čímž se shodne většina religionistů, nemohla by změnit tuto slavnost z posledního dne týdne na první den týdne. Pro taková rozhodnutí neexistuje žádná předepsaná pravomoc.

Zdroj: „Doctrinal Catechism“, str. 174; „The Convert’s Catechism of Catholic Doctrine“ (vydání z roku 1977), str. 50

Je zajímavé také zmínit, že neděle znamená „den slunce“, a ne „den Syna“. Panovník Konstantin byl první, který v roce 321 léta Páně nařídil, aby neděle byla podle zákona dnem odpočinku: „*at’ všichni soudci a lidé ve městě a také všechno řemeslo odpočívá ve ctíhodný den slunce; ale ti, co jsou na venkově, at’ svobodně obdělávají svá pole*“ – History of the Christian Church, 5. vydání, str. 380.

Opakujeme, že neděle je „dnem slunce“, a ne „dnem Syna“.

Padělání testamentu

Je poměrně evidentní, že v katolické církvi došlo k padělání závěti/poslední vůle. Závěť či poslední vůle jsou sepsány člověkem za jeho života. Když tento člověk umírá, jeho poslední vůle je platná a nikdo nemá právo ji měnit. Pokud někdo závěť či poslední vůli změní, je neplatná. Přesně toho se katolická církev dopustila. Padělala dokument, ve

kterém změnila Boží Desatero a den odpočinku – po Ježíšově smrti. Víme, že tuto změnu provedli přibližně 300 let po jeho smrti. Jedná se pravděpodobně o jednu z největších falzifikací dokumentu v celé historii, a tento zločin je určitě zaznamenán v nebeské účetní knize.

Následky tohoto padělání měly a mají velký dopad. Milióny lidí byly oklamány tímto dokumentem. Soucítíme s nimi, jelikož byli oklamáni svým knězem nebo pastorem, když věřili, že před nimi kázali Slovo Boží. Teď ale přišel čas, aby katolická církev sundala svou masku, a ukázala všem své lži a pronásledování, aby se všichni mohli k jejím nebiblickým učením postavit zády.

Papež Jan Pavel II. to připustil ve svém apoštolském listu Dies Domini: „*Z toho důvodu křesťané povolání hlásat vysvobození získané Kristovou krví cítí, že mají autoritu přenést smysl Šabatu na den Vzkříšení.*“ (Dies Domini, bod 63, publikováno v Květnu 1998)

Napsal také: „*duchovní a pastorační bohatství neděle, jak nám bylo předáno tradicí*“.

Vidíte ty slabé stránky papežovy deklarační? Otevřeně říká, že ctění Sabatu se změnilo na ctění neděle. Katolická církev cítila, že měla autoritu k tomu učinit toto rozhodnutí. Staví tak svou vlastní autoritu nad autoritu Bible. Cítili, že mají právo změnit den odpočinku.

Mnoho zvláštních rozhodnutí může pramenit z toho, když se rozhodujeme na základě našeho pocitu.

Keeping the Lord's Day Holy

John Paul II

DIES DOMINI

CATHOLIC TRUTH SOCIETY

Papež také přiznal, že ctění neděle jako dne odpočinku je otázkou tradice. Proč i jiné odnože církve nemohou být tak upřímné jako katolická církev, a nepřiznají, že neděli ctí jako den odpočinku podle tradice? Je špatně, že změnili smysl Sabatu a přenesli jej na den Vzkříšení, ale alespoň to otevřeně přiznávají. Až přijde soudný den, bude nejen jasné, jestli jsme se vyzpovídali z našich hříchů, ale také to, jestli jsme učinili pokání a šli cestou Boží.

Moudrý muž Šalamoun napsal: „**Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.**“ (Kazatel 12:13-14)

Podívejme se na pár citátů, které pochází z katolických zdrojů:

„**Katolická církev, více než 1000 let**

před vznikem protestantismu, změnila ve vsí cti své Božské mise, den odpočinku ze soboty na neděli.“ (Catholic Mirror, září 1893).

„**Neděle je značkou naší autority. Církev je nad Bibli, a změna dne odpočinku ze soboty na neděli, je toho důkazem.**“ (Catholic Record, Londýn/Ontario, září 1923)

A máme to tady zase. Katolická církev přiznává, že stojí nad Bibli. Tvrdí, že mají Božskou autoritu, mění doby a zákon (Daniel 7:25). Osvojili si autoritu, která není v souladu s Božím Slovem.

Když byl Ježíš pokoušen Ďáblem, odkázal ho na Boží Slovo. Řekl: „**je psáno**“ (Matouš 4:10). Písmo bylo jeho právem. Ti, kdo nenásledují Písmo, nemají žádnou pravomoc, jelikož jediná pravomoc je ve Slově Božím.

...a nebyli to učenci, kdo změnil den odpočinku?

Říká se, že někteří učenci začali ctít neděli místo soboty jako den odpočinku na památku Vzkříšení Ježíše Krista. Bible ale o tomto mlčí. Po přečtení všech 8 odkazů na první den týdne v Bibli není pochyb, že Bible nakazuje křesťanům ctít místo soboty, sedmého dne týdne, neděli – první den týdne. (Matouš 28:1; Marek 16:2; Lukáš 24:1; Jan 20:1; Skutky apoštolů 20:7, 1. Korintským 16:2).

Naopak, v Bibli se dočítáme, že učenci pokračovali ve ctění Sabatu tak, jak je naučil Ježíš (Skutky apoštolů 13:14-15; 13:42-44; 16:12-13; 17:1-2, 18:3-4).

Tridentský koncil

Nejpravomocnějším církevním koncilem katolické církve byl Tridentský koncil, který zasedal v letech 1545 až 1563. Jeho hlavním cílem bylo „*definitivní vymezení doktrín jako odpověď církve na kacířství protestantů*“ – Catholic Encyclopedia XV, „The Council of Trent“.

Autorita založená na církevní tradici versus autorita Bible byla jedním z hlavních témat debaty během tohoto koncilu. Ke konečnému rozhodnutí se dospělo během posledního zasedání, a stojí za zmínku, že jako argument převahy církevní tradice nad Bibli byla právě změna dne odpočinku. Debata byla uzavřena s tím, že tento důkaz je vystačující k tomu, aby ukázal, že tradice stojí nad Bibli. Tento závěr je nejlépe popsán tady: „*Nakonec jdou všechna váhání stranou. Arcibiskup z Reggio pronesl řeč, v níž otevřeně prohlásil, že tradice stojí nad Písmem. Autorita církve tedy nenavazuje na autoritu Písma, protože církev změnila obřizku v křest, sobotu v neděli, ne z kázání Krista, ale z vlastní pravomoci.*“ (J.H. Holtzman, Canon and Tradition, publikováno v Ludwigsburgu, Německo, 1859, str. 263).

Dostali jsme se k jádru problému. Protestanté a reformisté řekli a dále říkají, že jako základ víry a učení budou ctít Písmo a pouze Písmo. Argumentem katolické církve proti protestantům je: Ne, protestantům neslouží jako základ jejich víry pouze Písmo, jelikož jako den odpočinku uznávají biblický první

den týdne – neděli, zatímco podle Bible bychom měli ctít sedmý den, sobotu, jako den odpočinku. V tomto se musíme s katolickou církví shodnout. Oni otevřeně, upřímně přiznali, že sobotu změnili na neděli, že prvního dne udělali sedmý den týdne. Zároveň přitom kárají protestanty a reformisty, že následují jejich katolickou tradici.

„Protestantům zůstalo jediné východisko. Rezolutně se postavit za Písmo, Bibli a pouze Bibli. Ještě není pozdě, aby se vykoupili. Postaví se za opravdový smysl protestantismu? Nebo budou dále okupovat svou pozici protestantů, zatímco stojí na katolickém základě, následujíc autoritu katolické církve? Budou ctít den odpočinku sedmého dne, jak praví Písmo? Nebo si nechají neděli, podle tradice katolické církve?“ (Catholic Mirror, září 1893, Rome’s Challenge).

Příteli! Jakou pozici zaujmeš TY ?

Martin Luther měl odvahu postavit se katolické církvi, pokárat ji, a později ji také opustit. Nepodpořil svévolné změny, kterých se církev dopustila na Slově Božím, včetně změny dne odpočinku. Ti, kteří jej měli následovat a prohloubit jeho reformaci, se místo toho vrátili zpět do Říma.

Protestanté se odklonili od opravdového významu dne odpočinku. Přijali katolickou tradici za svoji vlastní a nenaplnili tak svůj původní cíl následovat Bibli a pouze Bibli jako jediný

základ své víry a svého učení. Vlivem tohoto odpadlictví se postupně vrátili do Říma. Tento kompromis a spojení bude stvrzeno společnými oslavami 500. jubilea Luthera a jeho rozchodu s katolickou církví. Jednota spočívá v tom, že až na pár výjimek neexistují opravdoví protestanté, a ti, co se protestanty dnes nazývají, následují Bibli a tradici asi tak, jako katolíci.

Teď se podívejme na ty nejzásadnější nebiblické římské tradice, které byly jak lutheránskou církví, tak i jinými protestanty přijaty:

1. Lutheránská církev se drží tradice ctění neděle jako dne odpočinku, což nemá žádný základ v Bibli. Ctí první den týdne a ne sedmý den týdne, jak káže Bible.
2. Lutheránská církev uznává tradici křtu nemluvňat, jejíž základ v Bibli nenajdeme.
3. Lutheránská církev uznává tradici biřmování, při které 13 – 14 leté děti potvrzují svou víru, ke které byli dovedeni křtem, kdy byli příliš mladí na to, aby rozuměli jeho smyslu.

Co Ježíš vzkazuje těm, kteří oklamou jiné?

„Kdo by se provinil vůči jednomu z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Běda světu, že svádí k hříchu! Svody sice nutně přicháze-

jí, ale běda tomu, skrze koho přijdou.“
(Matouš 18:6-7)

Závěr

V běhu na dlouhou trať reformace neuspěla, stále není následována Bible a pouze Bible. Jasným důkazem toho je, že ti, kteří měli reformaci hlásat a následovat, ctí tradici neděle jako dne odpočinku.

Mnozí tvrdí, že reformace skončila s Lutherem. Musí ale pokračovat věčně! Luther čelil velké výzvě, když musel šířit své osvícenské myšlenky, které obdržel s Boží pomocí. Nemohl být ale osvícen za všechny lidi na zemi. Od jeho dob se objevil nový svit, který tentokrát míří na Písmo, a odhaluje také dříve neznámé pravdy.

Co se stalo s biblickou vírou reformátorů? Dnes cítíme velkou potřebu nového reformátora, nebo spíše více reformátorů. Lidé musí uzít všechna klamavá učení, která ještě v mnoha církvích přetrvávají. Zároveň musí uslyšet jasný a pravdivý biblický odkaz v našich časech, který známe z Janova zjevení 14:6-12 a 18:4. Kdo se v dnešní době postaví za Boha, jako to s odvahou udělal Luther?

Dnes to vypadá, že světoví zkorumpování mocnáři tento boj vyhrají. Bible ale předpovídala, že tyto moci budou stát proti Kristovi a těm, kdo jsou na Jeho straně (Zjevení Janovo 17:12-14). Konec konců je to Bůh, který má vládu nad vším, to On staví hranice. A potom ti,

kteří se postaví na Jeho stranu, vyhrají tento reformační boj, který bude trvat až do konce věků!

Poslední velká zkouška

Bible odhaluje, že ještě než Ježíš Kristus, Spasitel, přijde znovu na zemi, nastane poslední velká zkouška zbožnosti. V Bibli o tom pojednává následující text: *„Je jí dáno, aby do sochy té šelmy vdechla život, takže ta socha mluvila a vydala rozkaz, že zemřou všichni, kdo před ní nepokleknou. A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména. To je třeba pochopit: kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To číslo označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest.”* (Zjevení Janovo 13:15-17).

Ta zkouška tedy prověří, jestli uznáváme Boha jako Stvořitele, či „šelmu“, jejíž znamením jsme označeni. Opakujeme, že to je otázka uctívání, a nejde o mikročipy. Mnozí věří, že značkou „šelmy“ je mikročip. Není tomu tak.

Mikročipy podle této teorie mohou být spolu s jiným elektronickým systémem využívány ke kontrole těch, kteří nedostanou znamení „šelmy“.

Veškerá měna/ hotovost bude eliminována a používány budou pouze karty. Mikročipy budou v těchto kartách, nebo mohou být implantovány přímo do těla

(pod kůži). Zablokovat kartu není žádný problém. A tak ti, kteří se nenechají označkovat znamením šelmy budou potrestáni, protože neuposlechli zemským mocnostem. Jejich trestem bude to, že nebudou moci nic prodávat ani kupovat. Ruka je symbolickým vyjádřením činů či skutků, a čelo je symbolem porozumění (Deuteronomium 11:18). Všechna rozhodnutí jsou procesována v přední části mozku. „Znak šelmy“ si tedy můžeme buď vědomě vybrat, nebo jej obdržet s pomocí našich skutků.

Bible říká, že máme uctívat Jeho, kdo stvořil nebe a zemi. To je také specifikováno ve čtvrtém přikázání – toho, kdo 6 dní tvořil a sedmý den odpočíval. Den odpočinku bude hrát velkou roli před Ježíšovým Druhým příchodem, jelikož má přímou spojitost s Bohem. Žijeme v časech, kdy je vyvíjen velký tlak na vnímání neděle, podle Bible prvního dne týdne, jako dne odpočinku, rodiny, a uctívání Boha. V Evropě existuje

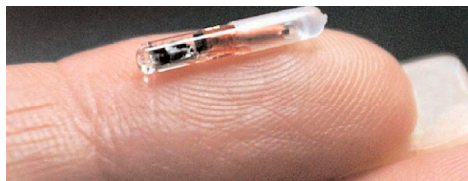
organizace The European Sunday Alliance, která je v této snaze velmi aktivní. Také v USA jsou rozšířená hnutí na podporu tohoto cíle, jako například The Christian Coalition nebo The Lord's Day Alliance.

Neděle jako den odpočinku je v přímém rozporu s Desaterem a se Slovem Božím. Svět bude brzy stát před zkouškou, která prověří, jestli uctívá Boha jako Stvořitele, jež ctí svůj den odpočinku, nebo jestli uctívá „šelmu“ (papežství), jehož znamení dostane.

Četli jsme již několik citátů z kruhů katolické církve, ve kterých potvrdili, že nosí „značku“. Řekli, že jejich značkou je pravomoc měnit dobu a zákon a zakládat nové tradice, protože změnili den odpočinku. Bible předpověděla, že přesně taková situace nastane (Daniel 7:25).

Dozvěděli jsme se, že den odpočinku byl katolickou církví změněn. Teď, když jste si toho vědomi, ke které straně se přikloníte?

Rozhodnutí, které učiníte, je otázkou života a smrti, jelikož už jste byli seznámeni se všemi fakty. Bible říká: „*Kdo ví,*

co je činit dobré, a nečiní, má hřích.“ (List Jakubův 4:17).

Rozhodnutí, jestli uctívát Jeho, který je Stvořitelem, nebo uctívát „šelmu a její označení“, se odehraje v čase budoucím. Přejde v době, kdy bude „ozáčení šelmy“ – papežská neděle, vynucena právem (Zjevení Janovo 13:15-16). Měli bychom rozhodnutí učinit už dnes, jelikož nevíme, jak dlouho budeme žít. Dnešek je dnem spásy. „*Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru.“* (Židům 3:7-8)

Pokud se už dnes rozhodneme následovat Ježíše, o to jednodušší to bude zítra!

Pečlivě promyslete tyto úryvky z Písma:

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ (Jan 14:15)

„Podle toho poznáváme, že miluje-

me Boží děti, když milujeme Boha a jeho přikázání zachováváme.“ (1. Janův 5:2-3)

„Kdo říká: ‚Poznal jsem ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme.“

(1. Janův 2:4-5)

„Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou.“

(Jan 10:27)

Finální apel

*Píšíc o těchto klamstvech chceme varovat před katolickou církví jako systémem, který stojí za mnoha chybami a klamstvy, spojenými s Božím Slovem, a neodsuzujeme katolíky jako jednotlivce. Soustředíme se na **katolický systém** jako takový, a porovnáváme jej se Slovem Božím.*

Věříme proto, že tyto texty pomohou jak katolíkům, tak i jiným, dojít ke správnému závěru.

Věříme, že se v různých odnožích církve, jak i v církvi katolické, nachází upřímní, správně uvažující lidé. Mnozí se po-

staví proti falši, kterou bylo i padělání Desatera, a až poznají všechny člověkem stvořené tradice, které pronikly do různých církví, vymaní se z okov, které je držely v nevědomí. Věříme, že se ti, kteří tyto církve opustí, stanou mocnými svědky při dokončování Boží práce. K lidem Babylonu (katolické církvi a odpadlickým protestantům), je směřována tato výzva:

„Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy.“

(Zjevení Janovo 18:4).

Z tohoto textu vyplývá, že mnoho z Božích dětí je nyní v Babylonu. Může to znamenat, že jich je většina? Až uvidí světlo Božího Slova a uvědomí si, že byli oklamáni, tak jako

Martin Luther, uposlechnou vyzvání Bible, aby vyšli z Babylonu, a přijmou čisté Slovo Boží jako svoji jedinou autoritu.

Pokud jste členem církve, která podporuje nebo káže některá z těchto nebiblických učení, která jsme představili v tomto textu, vystupte z této církve, abyste nedostali rozsudek bezbožných

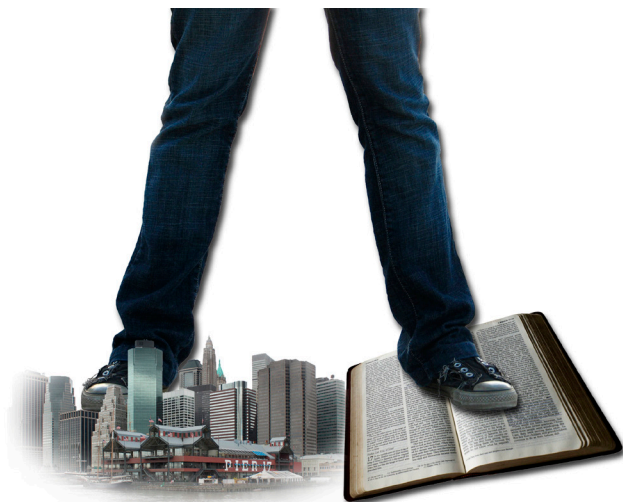

(Zjevení Janovo 21:8). Není dobré stát jednou nohou v Babylonu a druhou nohou na straně Boha. Musíme se na straně Boha postavit pevně oběma nohama. Nemyslete si, že budete spaseni, protože jste ve většině. Bible říká, že nakonec zůstane pouze hrstka těch, kteří se vydávají za zbožné. Pár slov, která to vystihují: „*Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.*“

(Zjevení Janovo 14:12)... „*Nebot' je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činite, co se mu líbí.*“ (Filipským 2:13). To je zbytek Božích věrných. Jsou jedna mysl, tak jako byli Ježíšovi následovníci během dne Letnice. Mají mysl Kristovu (Galatským 5:22).

Náš milý, spravedlivý a laskavý Bože, prosíme, požehnej nám všem Tvou milostí, ať jsme všichni součástí toho zbytku!

AMEN.

S přátelskými pozdravy
Abel a Bente Struksnesovi
Vestrumsbygda 26, 2879 Odnos, Norsko
www.endtime.net

Pro více informací navštivte:
www.amazingfacts.org
www.amazingdiscoveries.org
www.greatcontroversy.net

100 knih zdarma!

Prvních 100 lidí, kteří se přihlásí
na adrese níže, obdrží knihu
VELKÝ SPOR VĚKŮ - ZDARMA!

VSV PO BOX č.23, Liberec 14, PSC: 460 14,
Česká republika · knihy@velkysporveku.eu

GREGORIUS XIII PONT MAX

*500 let
po Lutherovi*

**10 nových
tezí na
kostelních
dveřích!**